

We Lwowie, dnia 22. października 1908.

Aleg 440

Sprawozdanie

komisji wodnej o sprawozdaniach Wydziału krajowego w przedmiocie zmiany §§. 41. i 87. kraj. ustawy wodnej.

Wysoki Sejmie!

^{1/}. Załączone pod ^{1/}. zestawienie daje obraz obecnego stanu kwestyi, do której odnosi się §. 41. kraj. ustawy wodnej. Gdy okólnik Prezydium Namiestnictwa z dnia 28. sierpnia b. r. i proponowana przez Wydział krajowy zmiana §. 41 kraj. ustawy wodnej czynią zadość podnoszonym w tym kierunku żądaniom, przeto komisya wodna akceptuje w zupełności wniosek Wydziału krajowego, a okólnik Prezydium c. k. Namiestnictwa wita z wysokiem zadowoleniem.

Również uzasadnionem jest proponowane przez Wydział krajowy uzupełnienie §. 87. kraj. ustawy wodnej, komisya wodna przeto przyjmuje je również bez zmiany.

Na tej podstawie wnosi komisya wodna:

^{2/}. Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony ^{2/}. projekt ustawy.

Za Przewodniczącego:

Kolischer.

Sprawozdawca:

Juworski.

Ustawa krajowa.

§. 41. Do stawiania w wodach publicznych wszelkich budowli wodnych, mających na celu uregulowanie wody lub ochronę przeciw takowej, a nie wykonywanych przez państwo, potrzeba zezwolenia właściwej władzy politycznej.

Pozwolenie takie, wtedy tylko potrzebne jest do podobnych budowli w wodach prywatnych, jeżeli one oddziałują na cudze prawa, albo na jakość, bieg lub wysokość wody w wodach publicznych.

Sprawozdanie komisji wodnej z dnia 2. listopada, 1904.

wytyka następujący kierunek reformie:

1. Jeżeli regulację rzek prowadzi państwo, to przed rozpoczęciem robót regulacyjnych przeprowadzoną ma być rozprawa i wydane orzeczenie władzy politycznej, nawet i w tych przypadkach, gdy koryta uregulowane leżą ma całkowicie w granicach koryta naturalnego i wywłaszczenie gruntów prywatnych nie następuje, a to celem stwierdzenia granic koryta i rozstrzygnięcia zarzutów stron;

2. przy postępowaniu tem administracyjnem przedsiębiorstwo regulacji powinno mieć swego osobnego zastępcę, którym nie może być urzędnik kierujący postępowaniem i wydający orzeczenie.

Okólnik c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 28. sierpnia 1908.

Chociaż do budowli ochronnych i regulacyjnych, wykonywanych przez państwo, nie jest wymagany konsens wodno-prawny właściwej władzy politycznej, to jednak przed ich wdrożeniem i wykonaniem musi być przeprowadzonym analogicznie jak co do budowli, wykonywanych przez władze samorządne lub osoby prywatne, dochodzenie wodno-prawne ze współudziałem stron interesowanych, by im dać możność wypowiedzenia swoich życzeń i żądań, względnie podniesienia zarzutów.

Na podstawie wyniku dochodzenia ma być wydane orzeczenie co do żądań i zarzutów stron z wolnością rekursu.

Sprawozdanie Wydziału krajowego z d. 23. września 1908.

§. 41.

Do stawiania w wodach publicznych wszelkich budowli wodnych, mających na celu uregulowanie wody lub ochronę od wody, potrzeba zezwolenia właściwej władzy politycznej.

Pozwolenie takie wtedy tylko potrzebne jest do podobnych budowli w wodach prywatnych, jeżeli one oddziałują na cudze prawa, albo na jakość, bieg, lub wysokość wody w wodach publicznych.

Przy budowlach ochronnych i regulacyjnych w wodach publicznych, które przeprowadza państwo, albo które w interesie publicznym zarządzane zostały osobną ustawą krajową na podstawie projektu zatwierdzonego przez interesowane Ministerstwa, odpada potrzeba udzielania pozwolenia, o ile do tych budowli nie mają zastosowania postanowienia ust. z 30 czerwca 1884. Dz. p. p. Nr. 117, postępowanie wodno-prawne zatem, które co do takich projektów przeprowadzać ma polityczna władza krajowa, jako I. instancja ograniczyć się winno do rozprawy nac zarzutami i roszczeniami stron interesowanych wobec urządzeń przewidzianych w projekcie szczegółowym i do wydania orzeczenia co do tych zarzutów i roszczeń.

Zmiana polega więc:

1. na wypuszczeniu z 1-szego ustępu obecnie obowiązującego §. 41. słów „a nie wykonywanych przez państwo“,

2. na dodaniu ustępu trzeciego, który

a) utrzymuje zasadę, że na budowle państwowe nie potrzeba „zezwoienia“;

b) zarazem jednak uchyla możność interpretacji, że w tych przypadkach nie potrzeba dochodzenia wodno-prawnego,

c) równa budowle państwowe z budowłami zarządzanymi przez osobną ustawę krajową etc.,

d) powołuje do dochodzeń Namiestnictwo, jako pierwszą instancję.

U s t a w a

z dnia . . . . . zmieniająca postanowienia §§. 41. i 87. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

§§. 41. i 87. krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kraj. Nr. 38. zostają uchylone w dotychczasowem brzmieniu i mają opiewać, jak następuje:

§. 41.

Do stawiania w wodach publicznych wszelkich budowli wodnych, mających na celu uregulowanie wody lub ochronę od wody, potrzeba zezwolenia właściwej władzy politycznej.

Pozwolenie takie wtedy tylko potrzebne jest do podobnych budowli w wodach prywatnych, jeżeli one oddziałują na cudze prawa, albo na jakość, bieg, lub wysokość wody w wodach publicznych.

Przy budowlach ochronnych i regulacyjnych w wodach publicznych, które przeprowadza państwo, albo które w interesie publicznym zarządzane zostały osobną ustawą krajową na podstawie projektu zatwierdzonego przez interesowane Ministerstwa, odpada potrzeba udzielania pozwolenia, o ile do tych budowli nie mają zastosowania postanowienia ust. z 30. czerwca 1884. Dz. p. p. Nr. 117; postępowanie wodno-prawne zatem, które co do takich projektów przeprowadzać ma polityczna władza krajowa, jako I. instancya, ograniczyć się winno do rozprawy nad zarzutami i roszczeniami stron interesowanych wobec urzędzeń przewidzianych w projekcie szczegółowym i do wydania orzeczenia co do tych zarzutów i roszczeń.

§. 87.

W razie, jeżeli nastąpi warunek wskazany w §. 37. (§. 17. ustawy państw.), musi orzeczenie władzy politycznej zawierać postanowienie co do jakości i wysokości uiścić się mającego wynagrodzenia, które w braku zezwolenia wierzycieli tabularnych ma być złożone w sądzie realnym, któremu podlega grunt wywłaszczyć lub służebnością obciążyć się mający.

Jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, kwota wynagrodzenia ma być oznaczoną przez sądowe oszacowanie według zasad postępowania przy wywłaszczeniu, do którego obydwie strony powołać należy.

O sądowe oszacowanie winni interesowani odnieść się w dniach trzydziestu po prawomocności orzeczenia władzy politycznej do tego Sądu powiatowego, w którego okręgu znajduje się urządzenie uzasadniające żądanie wynagrodzenia.

Wykonaniu służebności jednak, albo wywłaszczeniu nie można przeszkadzać, skoro tylko orzeczenie władzy politycznej stało się prawomocnem i tymczasowo wyznaczona kwota wynagrodzenia albo wykupna sądownie została złożoną, albo też zabezpieczonem zostało rocznie płacić się mające wynagrodzenie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i handlu.
